

Laia Aguilar

Juno

Laia Aguilar

JUNO

Fanbooks

© Laia Aguilar Sariol, 2018

© d'aquesta edició: Edicions 62, S.A., 2018

Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Drets cedits mitjançant acord amb International Editors' Co.

Primera edició: novembre del 2018

ISBN: 978-84-17515-12-6

Dipòsit legal: B. 21.820-2018

Fotocomposició: Realització Planeta

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

JUNO

Soc «Diana» disparant fletxes, una lloba d'alta muntanya, una heroïna de còmic, una Amazona lluitant contra un monstre afamat... Qualsevol d'aquests personatges em ve a la punta de la llengua si intento definir una mica com soc. Un cop m'ho va preguntar una especialista. «Com ets, Juno? Com et descriuries a tu mateixa?». Quan vaig veure la dona amb el fil de bava que li queia de la comisura dels llavis, vaig estar a punt d'aixecar-me i anar-me'n. Però no. Vaig aguantar. Com acostumo a fer cada vegada que em porten a un especialista i em demanen amb un posat condescendent: «Explica'ns la teva història, Juno. Tens una història molt interessant. Endavant». Doncs bé, la meva història és exactament aquesta: de pare, no en tinc —absent, ni ganes—, de germans, ni un —i mira que m'hauria agradat barallar-me de tant en tant amb algun germà petit—, la mare és a la presó per haver-se carregat un tio i jo... jo passo la vida entre les quatre parets d'un centre d'acollida on mai, mai, mai hi ha res a fer excepte comptar les mosques i les rajoles del menjador. Sempre ha estat així? No! Durant un temps, quan suposo que en-

cara no em consideraven un cas perdut, els del centre van intentar buscar-me una família d'acollida. Doncs bé, la família idíl·lica amb gos, gat, tres fills i àvia va acabar farta de mi i em va retornar abans de la data prevista. «Aquesta nena és una mal educada», vaig sentir que deien. I encara van afegir: «Ningú li ha ensenyat a comportar-se millor?». Però encara n'hi va haver un altre, d'acolliment. Desastrosos. Aquesta vegada es tractava d'una parella estèril, que, per descomptat, desitjaven la filleta rossa, amb els ulls blaus i l'uniforme d'escola de monges. Doncs bé, la parelleta en qüestió també em va retornar abans de la data prevista amb una bossa d'escombraries ben grossa on van ficar totes les meves pertinences. «Us vinc a tornar això», va dir la dona. I quan va dir «això» no sabia si es referia a la bossa d'escombraries o a mi. O a totes dues coses. I em sembla que abans de marxar, també va afegir: «Si continua per aquest camí, la nena aquesta acabarà molt malament». I jo vaig pensar: com voleu que acabi malament si la vida m'ha tractat sempre tan bé? Si quan vaig néixer tots els astres es van conjurar per oferir-me una vida plena? En fi! Quan sento aquestes paraules el que faig és posar-me a dibuixar, i ja està. Parèntesi llarg. Pam. Desconnexió. Obro el bloc de notes, agafo el carbonet que tinc a mà i començo a fer gargots per evadir-me de la realitat.

Atenció! Veig que s'obre la porta de l'habitació i entra l'educadora Paula.

—Hola, Juno, com estàs? —em pregunta.

—Bé, meravellosament bé...

—Escolta, hi ha novetats per a tu.

Una altra família d'acollida? No, sisplau...

—L'any que ve aniràs a una nova escola. Es tracta

d'una escola de prestigi, Juno, molt bona. Fan un programa de reinserció social i agafen nanos amb dificultats...

—O sigui, que seré una conilleta d'Índies.

—No t'ho prenguis així. És una oportunitat.

Oportunitat, oportunitat, no suporto aquesta paraula vomitada per la boca d'un adult.

—Escolta, Juno, l'escola és fantàstica i estan disposats que hi vagis a estudiar durant tot un any. Podràs fer noves amistats.

Digues a aquesta colla de *pijos* que, si volen, que experimentin amb un refugiat. O amb un negre. O amb un deficient mental.

—Prou, Juno, no diguis bestieses.

—Saps que la meva mare aviat sortirà de la presó?

Obre la porta fent un esbufec llarg i em demana que, sisplau, m'ho pensi. «Pensa-t'ho, Juno. Reflexiona sobre el que et dic. Pot ser una oportunitat. No refusis les oportunitats».

Llavors agafo un llapis i començo a dibuixar amb ràbia. Faig un túnel subterrani que em comunica fins a una cel·la de la presó. És estreta, amb una esquerd a la paret, una bombeta que fa pampallugues. Al fons de la cel·la, una dona em saluda amb la mà. «Aviat estarem juntes, filla. Tingues paciència. Aviat...».

Soc al vestíbul d'una escola àmplia i lluminosa. La Paula és al meu costat i no para de mirar el rellotge. A continuació s'apropa el senyor que suposadament estem esperant: el director de l'escola. Ha! Es tracta d'un home d'uns cinquanta anys, completament calb, vestit amb americana i corbata —roba de marca, sens dubte— i unes vambes

d'un color verd intens. M'encanten els *pijos* que s'esforcen per no semblar *pijos* i que a sobre se les donen d'un cert aire d'intel·lectualitat. Aquests són els millors. Els *pijos* camuflats, que en dic jo. Si la mama el veiés, segur que es faria un fart de riure i entre totes dues l'imitaríem fent gestos estranys. M'imagino la casa on deu viure i on deu organitzar festasses fins a les tantes de la matinada. Jardí, piscina, jacuzzi, assistents equatorianes... Parlant d'equatorianes, aquí al centre d'acollida n'han passat unes quantes que segur que li haurien anat la mar de bé, per servir el caviar.

Se m'apropa i intenta fer-me dos petons. No deixo que em toqui. No suporto els homes paternals que em tracten com si fos una figureta fràgil.

—Hola, Juno. Tens un nom molt bonic.

Ja ho veig: mascle dominant. Els oloro a quilòmetres de distància, els mascles dominants. Quan sento que se m'apropen i intenten adular-me, ganivetada! Quan em tiren al damunt el seu alè fastigós, ganivetada! Quan creuen que em poden mirar per sobre de l'espatlla pel fet de ser una noia, ganivetada!

—Vinc a donar-te la benvinguda a la nostra escola, Juno. Em dic Alfons Garrí.

—Garrí?

—Val, pots fer broma, si vols. Ja hi estic acostumat.

Em tronxo de riure amb el mascle dominant. Quan l'hi expliqui a la mama...

—Com et deia, vinc a donar-te la benvinguda. Espero que et sentis molt a gust a la nostra escola.

—Gràcies.

—Vull explicar-te que fins ara hem tractat alumnes amb... —està a punt de dir «dificultats»—, bé, és igual, tot

tipus d'alumnes, i hem obtingut resultats molt satisfactoris.

—Doncs jo trencaré l'estadística —li responc.

—No, no ho crec —assegura—. Estic convençut que tard o d'hora t'alegraràs d'haver passat pel nostre centre. L'experiència fins ara ha estat molt bona.

Experiència. Sona a experiment, a camp de proves, a «dono un medicament a un ratolí a veure si la dinya».

—Et vull ensenyar les instal·lacions, Juno. Encara que no hi hagi ningú... Crec que pot ser una bona oportunitat per conèixer l'escola més tranquil·lament.

Pugem a la segona planta i començo a allucinar. Es tracta d'una escola moderna (hi ha calés, aquí), amb vitralls pertot arreu, equipaments d'última generació i sales plenes d'ordinadors. La tercera planta és encara més bèstia. Una aula enorme de química amb tot d'esquelets i fórmules especials. Veig un fetus en un pot i faig marxa enrere. Odio la sang. La quarta planta, tocant al terrat, té una cafeteria immensa i una sala de relaxació plena de matalassos i coixins. La Paula li pregunta de què va això de la relaxació i ens diu que els nanos d'avui estan massa excitats. «Els adolescents s'han de relaxar i la meditació els ajuda». Em tronxo de riure. A la planta baixa hi ha un petit teatre amb un *backstage* ple de disfresses i decorats. Però el millor de tot no és el teatret, ni l'aula de química, ni la sala de relaxació amb coixins... No, el millor de tot és el pati amb cistelles de bàsquet, al costat d'un camp de futbol immens, al costat d'una pista d'atletisme, al costat d'una gran piscina climatitzada i presidida per un trampolí allucinant. Uaaauuu... Només veure l'aigua ja començo a suar.

Aleshores faig una passa enrere, agafó embranzida i...

—Juno, sisplau! —crida la Paula.

Salto a l'aigua fent bomba. Sempre ho he desitjat. Una piscina per estirar-me i fer el mort.

—He, he, no passa res. És una nana molt divertida, molt ocurrent... —diu el Garrí, rebotant-se de ple en el seu femer.

Entro a la sala que fa olor de lleixiu i avanço fins a una taula. Me la sé de memòria, aquesta sala de la presó. Té una esquerda en forma de drac a la paret i a la taula sempre hi falta un tros de pota. Un dia li vaig dir a la mama que hauríem de canviar de taula i asseure'ns en un lloc millor. M'era complicat, això de parlar amb ella sabent que la taula es bellugaria cada dos per tres. Però ella em va dir: «Ja hi estic acostumada, Juno, quedem-nos aquí». I des de llavors, cada vegada que vinc porto un paper plegat per ficar-lo sota la pota i així poder conversar millor.

Avui, la mare que travessa la porta té un aspecte diferent. Porta els cabells esborrifats i tota ella desprèn olor de sabó i de crema hidratant d'àloe vera.

S'asseu davant meu —uniforme horrible, somriure tort— i m'observa amb els seus ulls de color tronc d'arbre.

—Filla, cada dia et veig més gran.

—Tu també estàs guapa, mama.

—Explica'm coses, digue'm... què fas?

—Res... res especial.

—Ja estudies?

—Pse... no. No gaire.

—Has d'estudiar, filla. Recorda que si més endavant vols fer alguna cosa de profit...

—M’han acceptat en una escola de casa bona de Barcelona, mama.

—Això és una bona notícia.

—No, no ho és. Si sabessis com és l’escola... Hi vaig anar l’altre dia i et puc assegurar que els sobra la pasta pertot arreu.

—Aprofita per aprendre tot el que puguis.

—Em vaig tirar a la piscina davant del director...

—Això vas fer? No... Mira que se t’acut cada cosa... No sé pas a qui t’assembles.

Veig que se li escapa el riure per sota el nas. M’encanten aquests moments de complicitat. La mare i jo. Sense interrupcions. N’he tingut tan pocs, d’aquests moments, a la vida...

—Em fa mandra conèixer gent que em mirarà per sobre de l’espatlla.

—A tu, que ningú et faci sentir malament, em sents? Ets la Juno. La noia més collonuda que hi ha sota la capa del cel. Ets meravellosa, filla...

Em quedo bloquejada. Nus a la gola. Com si tingués un os de pollastre cantellut encallat al coll.

—Au, filla, no te m’estovis, ara.

—És que no sé si hi vull anar...

—Tu, filla..., has d’estudiar i tirar endavant. T’ho dic sempre. Qui es cuidarà de mi quan jo sigui velleta i...?

—Jo, mama, jo. —Se’m trenca la veu.

—Doncs això, filla. A tirar endavant. Estic segura que arribaràs lluny. Tu pots!

El nus a la gola cada cop es fa més gros. Veig la mare somriure. Cercles al voltant dels ulls.

—Escolta, Juno, tinc bones notícies.

Alço el cap esperançada.

—He parlat amb un guàrdia d'aquí. Un col·lega, ja saps. Un de fiar...

No sé on vol anar a parar.

—M'han dit que és possible que m'escurcin la pena per bon comportament.

—Com? —Sento una fiblada d'alegria.

—Sí, potser d'aquí a uns quants mesos ja seré al carrer.

El nus a la gola es desfà. Una llàgrima se m'encalla al coll. Però no puc. No puc plorar.

—Va, que estarem juntes. I podrem complir la nostra promesa... Te'n recordes, de la nostra promesa, filla?

—Sí, mama.

—Au, ves a aquesta escola i demostra a tots els fatxendes que tu en saps més que ningú. —Fa una pausa i se'm queda mirant—. I si algú s'atreveix a fer-te algun comentari, ja saps què has de fer. Te'n recordes, filla?

Faig el crit de la Juno. El crit animal, el de la nostra raça, el que em connecta amb la mare i em recorda en tot moment qui soc. Però el faig fluixet per no interferir en les converses alienes de les taules del costat. La mare me'l va ensenyar quan era petita i el faig cada cop que estic en un entrebanc o em sento perduda.

Quan surto per la porta la Paula m'espera amb un got d'orxata a la mà.

—Vols que anem a fer un tomb? —em pregunta.

Recupero el posat d'Amazona.

—No.

—I què vols que fem, Juno?

—Vull estar sola.

Llenço l'orxata a terra, zas!, i camino a pas ferm.

Avanço per un passadís amb la cartera a l'esquena i les cames tremoloses. No sé què hi faig aquí, no sé per què ho he acceptat, no sé per què l'hi vaig prometre a la mare... El director Garrí m'acompanya passant-me la mà per damunt de l'espatlla (gest prepotent, ho sé), mentre m'explica no sé què dels nanos que a partir d'ara coneixeré al centre. L'home *casual* —que, tot i ser un vell, segur que tira els trastos a les adolescents de casa bona— parla de la importància dels idiomes, de la disciplina, de seguir unes normes al centre «per tal que tots hi convisquem amb harmonia i pau i...».

—En aquesta escola, la disciplina és una peça clau —assegura.

I mentre segueix amb el seu discurs abominable, m'imagino que trec un ganivet, l'hi clavo al cor, l'esquartero, i em quedo amb les seves vambes, que possiblement revendré a molt bon preu.

Tot d'una, arribem davant d'una porta.

—És aquí —diu el director. I encara afegeix—: Coneixeràs el teu nou professor. I tutor. Es diu Cesc. Espero que us feu bons amics.

El director obre la porta de classe. Ai... Sento un calfred al cos. Davant meu, cares i més cares plenes de grans que em miren amb ulls expectants com si haguessin vist una extraterrestre. Aconsegueixo detectar un noi alt i ros típic d'anunci. «Aquest deu ser fill d'algun polític o empresari de renom», penso. Aconsegueixo detectar una noia pèl-roja amb dues trenes i cara de pallaso. Penso en un circ i en un domador d'elefants. Aconsegueixo detectar un noi baixet i rodanxó, que em mira com si hagués vist passar un ovni. Penso en un rap acabat de pescar. També veig una massa de gent grisa, tots vestits amb sa-

marretes idèntiques amb eslàgans, pantalons texans de marca i vambes de cordons llampants. Al fons de l'aula, un home amb tirants de pallasso i cabells rinxolats —el tal Cesc, suposo— em mira tot gratant-se el cap. Té un aspecte curiós que no m'intimida... El veig... no ho sé... un tio estrany?

—Benvinguda a classe, Juno —em diu el professor nou, que sembla tret d'una pel·lícula en blanc i negre—. Pots passar i seure aquí mateix —continua, i assenyala un pupitre.

El director em dona un altre copet a l'espatlla (el malparit!) i em deixa sola davant l'adversitat. Avanço per la classe talment com si fos el corredor de la mort. Al meu voltant, silencis llargs i algunes celles arrufades. Intento no mirar ningú, no parlar, no comunicar-me, fins que arribo allà on em diu el professor. El noi rodanxó em mira amb ulls esbatanats com si li fes fàstic asseure's al meu costat.

Aleshores m'agafa «allò» i no em puc controlar.

Clavo un cop de peu a la taula i la tiro a terra fent un rebombori general.

Tothom emmudeix.

—Juno, pots recollir la taula ara mateix? —em diu el professor amb el rostre atònit.

Mantinc la mirada una estona. Silenci. El pupitre a terra. Ha! No el penso recollir!

Passa una estona i tothom em continua mirant. El professor de tirants i cabells rinxolats manté la mirada clavada en mi com si m'estigués dient: «Dona't per vençuda, Juno. Fes el favor de recollir el que has llençat». Però jo em

mantinc ferma i en cap moment desvio la mirada dels seus ulls blaus de contorns arrugats. No sé quin nom m'ha dit que té, aquest professor... si és que me n'ha dit cap. El que tinc clar és que el seu aspecte estrambòtic (tirants, camisa de quadres, sabates desgastades) no em genera cap mena de respecte ni pressió. Més aviat tinc la sensació que estic entrant en un cinema amb una bossa de crispetes a la mà per veure una deliciosa comèdia. L'antiheroi acaba de sortir en escena i rellisca amb una cagurada de gos. O bé: l'antiheroi intenta seduir la noia que li agrada, però en el darrer moment, pam!, arriba el Garrí i se l'endú. Pobre home! I el paio continua mirant-me amb la boca torta com si no hagués vist mai una noia maltractant el mobiliari escolar. Una noia! Les noies no les fan, aquestes coses, i ara! A qui se li acut?

Finalment, es digna a parlar:

—Mira, Juno, en aquesta escola estem acostumats a tractar-nos amb més respecte.

Silenci llarg. Xiuxiuejos.

—Així que t'ho diré per última vegada: recull el pupitre de terra ara mateix, sisplau.

Quan diu «sisplau», ho fa amb una entonació curiosa. Mig amenaçant i mig de súplica. Ja ho veig, ja ho percebo. Començo a guanyar la partida. L'energumen no sap com comportar-se i tot ell es va atabalant. Recordo les paraules sàvies de la mare: «Les persones són com els gossos, filla. Si t'oloren la por, t'atacaran». Però jo estic tranquil·la perquè, de por, no en tinc gens ni mica. «Ni gota, mama. Et juro que l'imbècil aquest no em vencerà».

De cop, passa un fet insòlit. Agafa el guix i apunta una frase estranyíssima a la pissarra. *Quines tres coses us enduríeu a una illa deserta?* Horror. El típic professor experimental.

D'aquells que s'inventen històries per perdre el temps quan no saben què fer. Aleshores demana al noi rodanxó que surti a la pissarra i s'atreveixi a apuntar tres elements que s'enduria amb ell.

—Tres coses que t'enduries a una illa deserta, Roc. Què se t'acut?

Flipo. Què carai és això? I per què tothom li fa cas, deixant-me completament al marge? Que no se n'han adonat, que encara no he recollit el pupitre de terra?

El nano rodanxó, el que teòricament s'asseu al meu costat, surt a la pissarra i dubta quina paraula escriure-hi. Finalment, escull la paraula «llibre», la qual cosa crea un debat extens i curiós. El professor interpel·la els altres:

—Què en penseu? Hi esteu d'acord, amb l'elecció del Roc? A algú se li acut alguna altra idea? Menjar? Roba?

El que queda de classe s'esdevé entre comentaris, discussions sobre quines són les nostres prioritats a la vida i algun somriure fora de lloc.

Sona el timbre.

Tots van desfilant cap a fora i jo els segueixo el pas perquè em toqui una mica l'aire.

Aleshores el professor se m'apropa i em parla a cau d'orella:

—Si vols sortir al pati hauràs de recollir el pupitre, Juno —em diu barrant-me el pas. I a continuació afegeix—: Em dic Cesc. Soc aquí per al que necessitis. Benvinguda a l'escola.

Fa deu minuts que soc aquí. Mirant-me el pupitre i el pupitre mirant-me a mi. Avorriment total. No el penso recollir ni obeir cap mena d'ordre. Vagarejo per la classe,

agafo un llibre d'estudi, faig voltes circulars... Em fixo en el material escolar al·lucinant que fa servir aquesta gentussa. Llibretes de marca, retoladors cars, calculadores científiques, ordinadors d'última generació...

Per un moment, em plantejo què passaria si recollís el pupitre i el tornés al seu lloc. No, de cap manera. Guanyarien la partida. I aquí, la partida la guanyaré jo. Així que m'assec a la taula del professor, adopto un posat de personatge de ficció, i jugo a fer de «Cesc» durant una estona.

—Tu! Pots sortir a la pissarra i escriure aquesta equació? Ha!

Quan faci divuit anys, marxaré del centre d'acollida i em llogaré un piset a prop del mar. De fet, quan tingui els divuit, ja estaré amb la mare i ningú s'atrevirà a tractar-me amb tant menyspreu. Com em va dir un dia la Paula: «No hi ha vides que valguin més que les altres. Totes valen igual». I encara que aquests adinerats es pensin que poden mirar-me per damunt de l'espatlla, els demostraré que estan molt equivocats.

Em crida l'atenció un estoig ple de retoladors que veig damunt d'un pupitre. M'hi atanso i analitzo la mercaderia. «Si n'agafo algun no passarà res», penso. De fet, a aquesta gentussa els sobren els calés. Els surten per les orelles. Segur que tots ells tenen cases de tres plantes i segones residències a la Cerdanya o a l'Empordà. A Cadaqués, per ser més exactes. «Papà, sisplau, puc anar a fer un tomb amb la barqueta?». Res, per un parell de retoladors no s'acabarà el món. Continuo revisant material i robo unes tisores interessants, un compàs que segur que tindrà alguna utilitat, un estoig amb el dibuix d'una taula de surf, una novel·la amb una coberta impactant i... què hi ha

allà al fons? El pusil·lànim del professor Cesc resulta que s'ha deixat la jaqueta?

M'apropro a la jaqueta i a dins hi veig una cartera. L'agafo i la xafardejo. Un carnet d'identitat (caram, té quasi quaranta anys, el vell!), una targeta del Racc (segur que se la fot cada dos per tres!), la foto d'una dona de cabells rossos que entenc que és la seva dona (guapa, això sí!), la targeta d'un supermercat de marca barata (visca el menjar porqueria!), i voilà... calés! Vint, trenta, quaranta, cinquanta, setanta-cinc euros, que em fico dins dels mitjons com si no passés res.

Aleshores s'obre la porta i el professor se'm queda mirant.

—Encara no has recollit el pupitre, Juno?

—No.

El professor Cesc ocupa el seu lloc amb un posat de preocupació evident. Els altres alumnes seuen a les seves cadires. Excepte jo, que em mantinc dreta.

—Entesos, Juno —diu el professor, adoptant un to enèrgic i resolutiu—. Veig que no has recollit res.

Quina evidència més absurda.

—Suposo que ens vols mostrar una imatge de prepotència per marcar territori, és això?

Però què s'empatolla, aquest tio?

—A veure: ho tornarem a intentar.

No sé on vol anar a parar.

—Nois, escolteu-me un moment, sisplau.

Tots s'alcen immediatament com si es tractés d'un servei militar. Em peto.

—A veure: us demano que us presenteu un per un i

que expliqueu el que més us vingui de gust de vosaltres mateixos. Així la Juno ens coneixerà una mica més i potser aconseguirem començar el dia amb més bon peu. Qui comença?

La noia pèl-roja que em recorda un pallasso pren tímidament la paraula.

—Jo em dic Carlota. Vinc a aquesta escola des de petita. —Típic i tòpic—. M'agrada ballar i competir en la secció professional de gimnàstica artística. —Quina mandra!—. I res, que espero que et sentis a gust a la nostra escola.

Quin horror de noia. Sembla treta de la típica pel·lícula de Disney amb final feliç. Em fan vomitar, aquestes pel·lícules. I tot Hollywood en general. La vida no funciona així. O, almenys, no la meva. Ara aixeca la mà el noi ros i repentinat de la classe. El que em faltava!

—Jo em dic Claudi.

Els nois el miren amb admiració, com si es tractés d'un cantant famós de moda. Em fa pensar en aquests nanos que protagonitzen anuncis de dentífrics i miren riallers a càmera. La majoria d'ells s'acaben suïcidant quan es fan grans. És clar que si aquest paio es vol tirar d'un pont no seré pas jo qui l'hi impedeixi.

—M'agrada anar a esquiar i fer escalada. —El que em faltava, esquiar!—. També munto a cavall i faig competicions... —Vinga, a veure qui la té més grossa—. I res, espero que t'adaptis a la nostra classe.

«Adaptar»; verb que no suporto. És com «oportunitat». O «empatia». Ara li toca el torn a un altre noi. És castany i amb piguetes a la cara. Per la manera com es mira en Claudi, diria que és el seu súbdit o el seu cavaller. Hiiiiii!

—Jo em dic Pablo —estossega—. Bé, em diuen Litus,

de Pablitus... —Sense comentarís...—. Res... Jo no faig tants esports com el Claudi, però estudio idiomes. Anglès, francès, italià, i ara estic aprenent l'alemany.

Mare meva! Quina mandra i quina pèrdua de temps passar-se la vida fent colzes. Per què? Per acabar tenint una feina de merda? Per acabar estudiant una carrera i després haver d'emigrar a algun país més desenvolupat? Pobre Pablitus, quin futur que l'espera!

Les presentacions s'encadenen les unes amb les altres en una desfilada d'estereotips apassionants. Noies vestides a l'última moda, futures ballarines i cantants, futurs empresaris corruptes, algun artista despistat a qui segur que subvencionarà el seu pare... Fins que arriba el torn del noi baixet i grassonet de la classe que teòricament s'asseu al meu costat. O jo al seu costat. Sempre que jo tinguéssu pitre, és clar.

—Jo... —diu amb veu tremolosa— ...em dic Roc.

—Bola! —se sent de fons.

El professor Cesc hi intervé de seguida. El grassonet es gira un moment i es mira amb temor el Claudi, el refotut líder de la classe. Ja l'he detectat.

—Prou! Qui ho ha dit, això? —pregunta el Cesc—. Espero que no es torni a repetir. Continua, Roc, sisplau.

—Bé, jo... —Veig que li suen les mans—. A mi m'agrada fer karate, arts marcials i... llegir.

Algun estosseu fora de lloc.

—I no sé què més dir. Espero que et sentis a gust a l'escola... —Això darrer ho diu amb una veu tímida i de manual. Com si estigués obligat a complir un expedient burocràtic.

—Ara és el teu torn, Juno —em repta el professor Cesc—. Explica'ns el que vulguis. Endavant.